

Als insecten op de piano dansen

Jazz - Met een tweedaags festival en een uitgebreide groep muzikvrienden werd de tachtigste verjaardag van de freejazzpionier Fred Van Hove gevierd. Hij toonde een breekbare, lyrische kant.

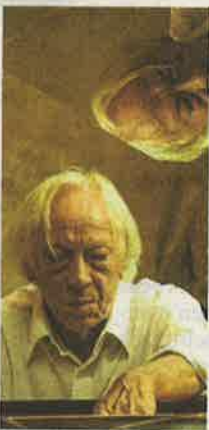
Fred Van Hove

★★★★☆

Festival Fred Van Hove at 80.

Gezien op 4/2 in De Singel.

Solo op 8/4 in Nona, Mechelen. Op 13/12 in Bozar, Brussel.

Fred Van Hove.

© Horace/De Singel

Fred Van Hove besloot in de jaren 60 de weg op te gaan van de vrije improvisatie. Melodie, vaste maat, akkoordenprogressies, hij liet ze in de steek en koos voor een universum waarin klanken, stemmingen en dialoog cruciaal zijn. Flegma, ironie en radicalisme kenmerkten hem. Hij zocht ook een link met geschreven hedendaagse muziek. Hij stichtte mee de WIM (Werkgroep Improviserende Muzici), waarmee hij 31 edities van het Free Music Festival opzette. Onder meer uit protest omdat Amerikanen meer betaald kregen dan Belgische artiesten op Jazz Middelheim.

Tijdens het festival in De Singel speelde hij met de vermaarde Nederlandse cellist Ernst Reijseger en de jonge Belgische tubaspeler Niels Van Heertum. Een helder kabbelende piano, een zoemende cello en een warm gloeiende tenortuba vloeiden in elkaar. Van Heertum ging af en toe loos, maar bleef toch beheerst en haalde soms krolse tonen boven. Reijseger plukte en streek verwoed, speelde gitaar op zijn cello en gebruikte hem als percussie-instrument. Altijd met grote muzikaliteit. Van Hove speelde erg breekbaar, zijn vingers dansten als insecten over de

toetsen. Een poëtisch, soms lyrisch en coherent concert.

Waar Van Hoves concerten vroeger vaak als een glinsterende notenstroom passeerden, soms met de intensiteit van een storm en een orkestrale reikwijdte, was de tachtigjarige op zijn verjaardag breekbaarder.

Later op de avond, in een ander trio, ging hij het gesprek aan met de Amerikaanse drummer Hamid Drake en de Britse saxofonist Evan Parker, twee grote namen uit de vrije muziek. Het begon amusant. Van Hove wipte met zijn pianokruk op en neer en Drake, een krachtige, speelse en tegelijk elegante drummer, reageerde gevat. Hij danste over zijn drumstel, elke tik telde. Evan Parker blies korte, soms schroeierige zinnestjes aan elkaar. Van Hove mengde zich ertussen met alweer die zacht stromende piano, die af en toe bruisender werd. Drake speelde ook handdrum en zette een prachtig duet op met de piano. Het bisnummer groeide vanuit zachte geluiden uit tot een zenminiatur.

Van Hove mag broos geworden zijn, als vrije improvisator blijft hij bijzonder.

KAREL VAN KEYMEULEN